

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תּוֹלְדוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי' חלקים

כרך ה' - חלק ג'

קונטרס 123

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

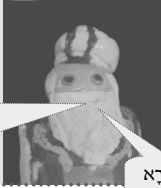
אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

לח' הארץ ומלואה, ומשפלים ז'הרו כ'והר

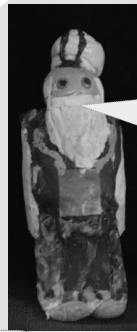

2 מורי וכבי, כ'הן ג'דול לקל עליון, ימחל נ'א על היע'זה, א'יה כ'תוב כי ח'יביים ב'למוד הקב'לה?

הקשב תלמידי יקר, כ'הן א'הוב למקום, א'ת אלו הד'ברים אומר רבי שמעון בר יוחאי בכבודו ובעצמו!!!

הנה, קרא קרא!

1 דידי ורעי כ'הן הדיט משכת לה, האם למדת קב'לה?

אישי כ'הן ג'דול, מדוע ח'נני צ'ריך ללמד קב'לה?

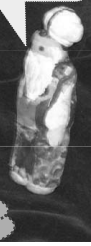
3 ז'ה לשון הז'והר הקדוש בתקון מ"ג: "מאן דאסתלק קב'לה וחכמתא מאורייתא דבעל פה ומאורייתא דכתב, וגרים דלא ישדלון בהון ואמר דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא ... ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא", תרגום: "מי שגורם ששתתלק הקב'לה והחכמה הפנימית מן התורה שבעל פה ומן התורה שבכתב, והוא גורם גם לאחרים שלא יתעסקו בחכמת הקב'לה ואומרים שאין בתורה ובתלמוד אלא פשט ... או לוי טוב לו שלא נברא בעולם!!!!"

5 א'מר לון רבי שמעון ... כד י'הא קריב ליומי משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמיריו דחכמתא ... ובההיא זמנא אתגליא לכלא. תרגום: אפלו נ'ערים קטנים שבעולם, ימצאו נסתרות של חכמה ומסודות התורה ... ובאותו הזמן יתגלה לכל (זוה"ק וירא... ק"י"ח).

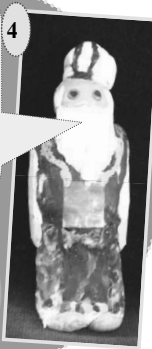
אוי! כמה חבל שרק עקשו נודעתי לךך...

הנה! אחי הקרי! שמע נ'א א'ת קולו של ר'שב"י הקורא אלינו בקול גדול:

4 ועוד דבר, הבט וראה! האם שמעת מעודך א'ת הגיל האמתי המפורש בזוהר הקדוש ש'מאז מותר להתחיל ללמד קב'לה?

אנא רבי! גלה לי! ונא אל תשאירני בספק!

יחדי יקר! זכור א'ת דברי הז'והר הקדוש להלן ורחם על עצמך בכדי שלא תהיה א'מלל בעולם הבא!!! מי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמד אותה בשעה ש'נשמתו רוצה לעלות בגן עדן דוחין אותה משם בב'זיון, כמו ש'אמרנו בזהר (שיר השירים) זכאיין כל אינון דמשפתליו באורייתא למנדע בחכמתא דמאריהון ואינון דעו ומסתפלו בר'זיון עילאון בגין דכד בר נש נ'פיק מתיא ע'למא בהא אסתלקו מניה כל דיניו דע'למא ונ'א עוד אלא דפתחין ליה תריסר תרעי דר'זיו דאפרסמונא דכ'זא דר'זיו דחכמתא ע'למא תל'זו ביה כ'י ואם לא תדעי לך הי'פה בנשים צאי לך אם אנת א'תי לכ'אן בלא ד'יעה ולא אסתפלית בחכמתא עד לא תיעול הכ'א ולא ד'עית בר'זיו דע'למא ע'ילאי צאי לך פוק מ'פ'אן ד'לית אנת כ'זאי וליית לך כ'שו למיעל. עד כאן לשון הז'והר"ק.

תמונת בית המקדש הם מתערוכת "באר החיים"-המרכז לבית המקדש והמשכן, להזמנות לראות את התערוכה לכיתות ומבצות וכדומה, טל: 02-9924486

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול בזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

הסכמת חברי הבר"ץ העדה החרדית תשס"ב

על הדפסת הזוהר - מתוך מדבש

הנה הגיש לפנינו הרב הצדיק רבי דניאל פריש שליט"א הסכמת מרבנים הגאונים הצדיקים גדולי ירושלים מדור הקודם משנת תרצ"א וכי שביקשו לפרסם גדולת לימוד הזוהר הקדוש, ולבקש מבני תורה וכי שלל מי שאפשר לו **ישתדל ללמוד דף אחר בכל יום כלי נדר.**

ועתה קם והתעורר הרב הנוכח לעיל, וברצונו לעשות ולסדר לוח וימי ללימוד דף זוהר בכל יום, לפי דמס ווילנא, ובקוש הסכמה מאתנו על כך.

וראינו כי בשעתו חתמו על קריאה קדושה למען הפצת רעיון הקדוש הנוכח לעיל, כבוד קדושת מין הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק וקדוש לברכה הגאב"ד דפה עיר הקודש תבנה ותכונן, ואתו עמו חבל נביאים גדולי ישראל זכרונם צדיקים וקדושים לברכה וזכותם יגן עלינו וגם הגאונים הצדיקים חברי בית דין צדק של עדתינו זכרונם צדיקים לברכה וחתמו בקריאות קודש על כך בניסן תרצ"א.

וברע"א מהימנא קדישא (פרשת נשא דף קכד.) כבר הביא ואמר ובגין דעתידין ישראל למיטעם מפיליני דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי, ובתיקונים (דף מ') איתא: וכדאז בתראו כסוף יומיא בניניה וקראתם דדור בארין וכי.

והנה בעת כזאת שעת צרה היא ליעקב בגשמיית וברחניות ברחבי ארץ הקודש תבנה ותכונן ובתפוצות ישראל בארצות פזורה, נינינו נשואות לאבינו שבשמים שיתעוררו רחמינו על שארית פליטתינו, ושושר ישראל ישמור שארית ישראל וכי, ושנכח לראות בקרוב בתגלות כבוד שמו יתברך על עמי ארצנו ונחלתו וכלל העולם וכישועת השם כביאת משיח צדקינו וברמים גדולים יקבצנו מארבע כנפות הארץ לארצינו.

...לכן מן הראוי **שיהא הזוהר הקדוש הזה בכל בתי ישראל**, למען ירוין הקורא בו שיבין כל מלה ויזכו ללימוד כנוצר לעיל בקדושה ובטהרה ובדחילו וברחימו בסייעתא דשמיא.

וזכות התנא האלקי הרשבי"י שילמדו תורתו כטהרה, כבודא יתעוד לנו ולכל ישראל להיושע בכלל ובפרט שזנכה בקרוב לראות בשועות שפחתו ונחמתן של ישראל כביאת גואל צדק ברחמים גדולים כמרה בימינו אמן, ומלאה הארץ דעה כמים לים מכסים כמרה בימינו אמן

(הסכמת הגאונים הצדיקים חברי בית דין צדק העדה החרדית תשס"ב. הרב ישראל יעקב מישר זכר צדיק לברכה, הרב פאיר בראנדסדארפער זכר צדיק לברכה, הרב משה הלברשטאם זכר צדיק לברכה, הרב בנימין ראבינאוויטש זכר צדיק לברכה, הרב ישראל משה דזשינסקיא זכר צדיק לברכה. ולהבדיל בין חיים לחיים. הרב משה שטרנברג שליט"א. הרב אברהם יצחק אולפן שליט"א - לספר הזוהר עם פירוש 'מתוך מדבש' להגאון הצדיק המקובל רבי דניאל פריש זכר צדיק לברכה)

אור הזוהר

גליון מס' 22
ניסן תשע"ב לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללומדי הזוהר

מפעל הזוהר העולמי

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

חשבון מדויק על זכות לימוד הזוהר / 2

קריאה קדושה / רבני ירושלים אנגלית / 4

חשבון מדויק על זכות לימוד הזוהר / אנגלית / 5

OR ISRAEL - גדולי ישראל והזוהר / בעל שם טוב / 6

OR ISRAEL - גדולי ישראל והזוהר / 6

קופיסק / 8

חסד עליון, ועושה חסד עם כל הבריות, ואף על גב שהוא הדין הקשה. ורבקה באה מצד של הדין הקשה, והתעלתה מביניהם, והתחברה עם יצחק. שהרי רבקה באה מצד הדין הקשה, ואף על גב שהיתה מצד הדין הרפה וחוט של חסד תלוי בה, ויצחק דין קשה והיא רפה - היו פשוטנה בין החוחים. ואם לא שהיא רפה, לא יכול העולם לסבל את הדין הקשה של יצחק. כמו כן הקדוש ברוך הוא מוזג זיוגים בעולם, אחד תקיף ואחד רפה, כדי שהכל יתמקן ויתבסס העולם.

פתח רבי יהודה אבתייהו ואמר, ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו, מהו ויעתר? שהקריב לו קרבן והתפלל עליה. ואיזה קרבן הקריב? הקריב עולה, שכתוב ויעתר לו ה'. כתוב כאן ויעתר לו ה', וכתוב שם (שמואל ב כא) ויעתר אלהים לארץ וגו'. מה להלן קרבן - אף כאן קרבן. כתוב ויעתר יצחק, וכתוב ויעתר לו. ושיצאה אש מלמעלה כנגד האש שלמטה. דבר אחר ויעתר יצחק - שהתפלל תפלתו וחתר חתירה למעלה אל המזל שעל הבנים, שהרי באותו מקום תלויים הבנים, שכתוב ותתפלל על ה', ואז ויעתר לו ה'. אל תקרי ויעתר לו אלא ויחתר לו. חתירה חתר לו הקדוש ברוך הוא וקבל אותו, ואז - ופתר רבקה אשתו.

בא ראה, עשרים שנה השתקה יצחק עם אשתו ולא הולידה, עד שהתפלל תפלתו. משום שהקדוש ברוך הוא מתרצה בתפלות הצדיקים בשעה שמבקשים לפניו את תפלתם על מה שהצטרכו. מה הטעם? כדי שיתרבה ויתוסף

על מה דאצטריכו. מאי

דמלה, יצחק אתי מסטרא דאברהם דאיהו חסד עלאה ועביד חסד עם כל ברין, ואף על גב דאיהו דינא קשיא. ורבקה אתת מסטרא דדינא קשיא ואסתלקת מביניהו ואתחברת ביצחק, דהא רבקה מסטרא דדינא קשיא אתיא, ואף על גב דאיהו מסטרא דדינא רפוא הות, וחוטא דחסד תלי בה ויצחק דינא קשיא ואיהו רפוא, פשוטנה בין החוחים הוו. ואי לאו דאיהו רפוא, לא יכיל עלמא למסבל דינא קשיא דיצחק. פגוונא דא, קדשא ברוך הוא מוזוג זיוגין בעלמא, חד תקיף וחד רפוא בגין לאתתקנא כלא ויתבסס עלמא.

פתח רבי יהודה אבתייהו ואמר, (בראשית כה) ויעתר יצחק ליי לנכח אשתו. מהו ויעתר, דקריב ליה קרבנא, וצלי עליה. ומה קרבנא קריב. עולה קריב, דכתיב, (בראשית כה) ויעתר לו יי, כתיב הכא ויעתר לו יי, וכתיב התם (שמואל ב כד) ויעתר אלהים לארץ וגו', מה להלן קרבן אף כאן קרבן. כתיב ויעתר יצחק, וכתיב ויעתר לו, דנפק אשא מלעילא לקבלא אשא דלתתא.

דבר אחר, ויעתר יצחק. דצלי צלותיה, וחתר חתירה לעילא לגבי מזלא על בנין, דהא בההוא אתר תליין בנין, דכתיב, (שמואל א א) ותתפלל על ה', וכדין ויעתר לו יי, אל תקרי ויעתר לו אלא ויחתר לו, חתירה חתר ליה קדשא ברוך הוא, וקביל ליה, וכדין ופתר רבקה אשתו.

הא חזי, עשרין שנין אשתיה יצחק עם אתתיה ולא אולידת, עד דצלי צלותיה. בגין דקדשא ברוך הוא אתרעי בצלותהון דצדיקנא, בשעתא דבעאן קמיה צלותהון

משחת קדש לְכָל מי שְׁצָרִיף בתפלות הצדיקים.

בא ראה, אברהם לא התפלל לפני הקדוש ברוך הוא שיתן לו בנים, אף על גב ששרה היתה עקרה. ואם תאמר, הרי כתוב הן לי לא נתתה זרע - ההוא לא משום תפלה היתה (הוא לא צריך בנים), אלא כמי שמספר לפני רבונו. אבל יצחק התפלל על אשתו משום שהוא היתה יודע שהוא לא עקר, אלא אשתו. שיצחק היה יודע בסוד החכמה שיעקב עתיד להוציא ממנו בתריסר שבטים, אבל לא ידע אם באשה הזו או באחרת, ועל כן לנכח אשתו ולא לנכח רבקה.

אמר אותו הילד, בנו של רבי יהודה, אם כן, למה לא אהב יצחק את יעקב כל כך כמו עשו הואיל והיה יודע שהוא עתיד לקיים ממנו שנים עשר שבטים? אמר לו, יפה אמרת, אלא כל מין אוהב את מינו ונמשך והולך מין אחר מינו.

בא ראה, עשו יצא אדם, כפתיב ויצא הראשון אדמוני פלו וגו', והוא המין של יצחק, שהוא הדין הקשה שלמעלה, ויצא ממנו עשו, הדין הקשה למטה, שדומה למינו, וכל מין הולך למינו, ועל כן אהב את עשו יותר מיעקב, כפתיב ויאהב יצחק את עשו פי ציד בפיו. כתיב פאן פי ציד בפיו, וכתיב שם (בראשית י) על כן יאמר כנמרד גבור ציד לפני ה'.

אמר רבי יצחק, כתיב ויתרצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את ה'. לאיזה מקום הלכה? לבית המדרש של שם ועבר. ויתרצו הבנים בקרבה - ששם היתה אותו

לבי מדרשא דשם ועבר.

טעמא, בגין דיתרבי ויתוסף רבות קדשא לְכָל מאן (דף קלו ע"ב) דאצטריף בצלותהון דצדיקייא.

הא חזי, אברהם לא צלי קמי קדשא בריף הוא דיתן ליה בנים, אף על גב דשרה עקרה הות. ואי תימא, הא כתיב, (בראשית טו)

הן לי לא נתת זרע, ההוא לאו בגין צלותא הוה (ג"א ההוא לא בעי בגין) אלא כמאן דמשתעי קמי מריה. אבל יצחק צלי על אתתיה, בגין דהא איהו הוה ידע דלאו איהו עקר אלא אתתיה, דיצחק הוה ידע ברזא דהכמתא, דיעקב זמין למיפק מגיה בתריסר שבטין, אבל לא ידע אי בהאי אתתא אי באחרא, ועל דא לנכח אשתו ולא לנכח רבקה.

אמר ההוא רביא בריה דרבי יהודה, אי הכי אמאי לא רחים ליה יצחק ליעקב כל כך כמו לעשו, הואיל והוה ידע דזמין איהו לקיימא מגיה תריסר שבטין. אמר ליה שפיר קאמרת, אלא כל זינא רחים ליה לזיניה ואתמשיף ואזיל זינא בתר זיניה.

הא חזי, עשו נפק סומק כמה דכתיב, (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני כלו וגו', ואיהו זינא דיצחק דאיהו דינא קשיא דלעילא, ונפק מגיה עשו, דינא קשיא לתתא דדמיא לזיניה, וכל זינא אזיל לזיניה, ועל דא רחים ליה לעשו יתיר מיעקב כמה דכתיב, (בראשית כה) ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו. כתיב הכא כי ציד בפיו, וכתיב התיב (בראשית י) על כן יאמר כנמרד גבור ציד לפני ה'.

אמר רבי יצחק, כתיב, (בראשית כה) ויתרצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את ה', לאן אתר אזלת.

אמר רבי יצחק, כתיב, (בראשית כה) ויתרצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן למה זה אנכי ותלך לדרש את ה', לאן אתר אזלת.

עֲשׂוֹ הַרְשָׁע נִלְחַם בְּקָרֵב עִם יַעֲקֹב.
וַיִּתְרַצְצוּ - נִשְׁבְּרוּ כְמוֹ שְׂאֲמָרְנוּ,
רִצֵּץ אֶת מַחוּ. נִשְׁבְּרוּ זֶה עִם זֶה
וְנִחַלְקוּ. בֹּא רֵאָה, הִצַּד הַזֶּה
שְׂרוּכֵב נֹחַשׁ, וְצַד זֶה שְׂרוּכֵב עַל
הַכֶּסֶף הַשְּׁלֵם הַקְדוּשׁ בְּצַד
הַשְּׂמֵשׁ, לְשִׁמּוֹשׁ עִם הַלְבָנָה.

וּבֹא וּרְאֵה, מִשּׁוֹם שְׁנִמְשַׁף עֲשׂוֹ
אֲחֵרֵי אוֹתוֹ נֹחַשׁ, הַלֵּף אֹתוֹ יַעֲקֹב
בְּעִקְמִימוֹת. כְּמוֹ הַנְּחֹשׁ שֶׁהוּא
חֶכֶם וְהוּא הוֹלֵף בְּעִקְמִימוֹת, כְּמוֹ
שְׂנֵאָמֵר וְהַנְּחֹשׁ הִיָּה עָרוֹם וְגו',
חֶכֶם. וְהַמַּעֲשִׂים שֶׁל יַעֲקֹב כְּלַפְיוֹ
הֵיוּ לוֹ כְּמוֹ נֹחַשׁ, וְכִף צְרִיף לוֹ כְּדִי
לְמַשֵּׁף אֶת עֲשׂוֹ אַחֵר אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ,
וּלְפַרֵד מִמֶּנּוּ, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק
עִמּוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבֹּא.
וְשִׁנְיָנוּ, בֹּא לְהַרְגֵד - הַקְדָּם אַתָּה
וְהַרְג אוֹתוֹ. כְּתוּב (דוּשֵׁי יב) בְּפִטָן
עָקֵב אֶת אָחִיו, שֶׁהִשְׁרָה אוֹתוֹ
לְמַטָּה בְּאוֹתוֹ הָעָקֵב, זֶהוּ שְׂכַתוֹב
וַיְדוּ אֶחָזֶת בְּעָקֵב עֲשׂוֹ, שְׁשִׁם אֶת
יְדוּ עַל אוֹתוֹ עָקֵב לְהַכְנִיעוֹ.

דְּבַר אַחֵר וַיְדוּ אֶחָזֶת - שְׁלֹא יִכַל
לְצַאת מִמֶּנּוּ מִכָּל וְכָל, אֲלֵא וַיְדוּ
אֶחָזֶת בְּעָקֵב עֲשׂוֹ - זוֹ הַלְבָנָה
שֶׁהַתְּכֶסֶה אוֹרָה מִשּׁוֹם הָעָקֵב שֶׁל
עֲשׂוֹ, וְעַל פִּן הַצְטָרֵף לוֹ לְלַכֵּת עִמּוֹ
בְּחִקְמָה כְּדִי לְדַחֲתוֹ לְמַטָּה וַיִּדְבַק
בְּמִקוּמוֹ.

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא קָרָא לוֹ יַעֲקֹב וַדָּאֵי, בֹּא רֵאָה,
כְּתוּב הִכִּי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. לֹא
כְּתוּב נִקְרָא שְׁמוֹ, אֲלֵא קָרָא שְׁמוֹ.
וַיַּעֲקֹבֵנִי, וַדָּאֵי רֵאָה אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָרִי אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ
הַקְדָּמוֹנִי הוּא חֶכֶם לְהַרְע. פִּינָן
שְׂבֹא יַעֲקֹב, אָמֵר, הָרִי וַדָּאֵי חֶכֶם
כְּנַגְדּוֹ, וּמִשּׁוֹם כִּף קָרָא לוֹ יַעֲקֹב.

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב, וַדָּאֵי חֶמָא לִיָּה קְדָשָׁא בְּרוּךְ
הוּא דְהָא הֵהוּא חוּזָא קְדָמָה אִיהוּ חֶפְסִים לְאַבְרָאָשָׁא, פִּינָן דְאַתָּא יַעֲקֹב,
אָמֵר הָא וַדָּאֵי חֶפְסִים לְקַבְלִיָּה, וּבְגִין כִּף קָרָא לִיָּה יַעֲקֹב.

וַיִּתְרַצְצוּ הַבְּנִים בְּקָרְבָהּ, דְתַמְן הוּהוּ הָהוּא
רְשָׁע דְעֲשׂוֹ אָגַה קָרְבָא בִיָּה בְיַעֲקֹב.
וַיִּתְרַצְצוּ, אַתְּבְרוּ כְּמָה דְאַמְרִינָן, רִצֵּץ אֶת
מַחוּ. אַתְּבְרוּ דָא עִם דָא וְאַתְפְּלָגוּ. תָא חֲזִי,
דָא סְטָרָא דְרוּכֵב נֹחַשׁ, וְדָא סְטָרָא דְרוּכֵב
עַל כְּרִסְיָא שְׁלִימְתָא קְדִישָׁא בְּסְטָרָא
(ד) קלז
(א) דְשִׁמְשָׁא, לְשִׁמְשָׁא בְּסִיָּהֲרָא.

וְתָא חֲזִי, בְּגִין דְאַתְמַשֵּׁף עֲשׂוֹ אַבְתְּרִיָּה
דִּהְהוּא נֹחַשׁ, אָזִיל עִמִּיהָ יַעֲקֹב
בְּעִקְמָא, כְּנֹחַשׁ דְאִיהוּ חֶפְסִים, וְאִיהוּ אָזִיל
בְּעִקְמִי, כְּמָה דְאַתָּ אָמֵר, (בְּרֵאשִׁית ג) וְהַנְּחֹשׁ
הִיָּה עָרוֹם וְגו', חֶפְסִים. וְעוֹבְדוֹי דְיַעֲקֹב
לְגִבְיָהּ הוּוּ לִיָּה כְּנֹחַשׁ, וְהִכִּי אַצְטְרִיף לִיָּה,
בְּגִין לְאַמְשָׁכָא לִיָּה לְעֲשׂוֹ בְתֵרִיָּה דִּהְהוּא
נֹחַשׁ, וַיִּתְפָּרֵשׁ מִנִּיהָ, וְלֹא יָהָא לִיָּה חוּלְקָא
עִמִּיהָ בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְאַתִּי. וְתַנְיָנָן,
כִּי לְהַרְגָד, אַקְדִּים אַנְתָּ וְקַטְלִיָּה. כְּתוּב,
בְּפִטָן עָקֵב אֶת אָחִיו דְאַשְׁרִי לִיָּה לְתַתָּא,
כִּי הֵהוּא עָקֵב, הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (בְּרֵאשִׁית כח) וַיְדוּ
אוֹחָזֶת בְּעָקֵב עֲשׂוֹ, דְשׁוּגֵי יְדוּי עַל הֵהוּא עָקֵב
לְאַכְפִּיָּא לִיָּה.

דְּבַר אַחֵר וַיְדוּ אוֹחָזֶת, דְלֹא יִכִּיל לְמִיפַק
מִנִּיהָ מִכָּל וְכָל, אֲלֵא וַיְדוּ אוֹחָזֶת
בְּעָקֵב עֲשׂוֹ דָא סִיָּהֲרָא, דְאַתְפְּסִיָּא נְהוּרָא
בְּגִין עָקֵב דְעֲשׂוֹ, וְעַל דָא אַצְטְרִיף לִיָּה
לְמִיָּהוּ עִמִּיהָ בְּחִקְמָתָא, בְּגִין לְדַחֲתִיָּא לִיָּה
לְתַתָּא וַיִּתְדַבַּק בְּאַתְרִיָּה.

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. (בְּרֵאשִׁית כח) קְדָשָׁא בְּרוּךְ
הוּא קָרִי לִיָּה יַעֲקֹב וַדָּאֵי. תָא חֲזִי,
כְּתוּב, (בְּרֵאשִׁית כז) הִכִּי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב, נִקְרָא

שְׁמוֹ לֹא כְתִיב, אֲלֵא קָרָא שְׁמוֹ. וַיַּעֲקֹבֵנִי, וַדָּאֵי חֶמָא לִיָּה קְדָשָׁא בְּרוּךְ
הוּא דְהָא הֵהוּא חוּזָא קְדָמָה אִיהוּ חֶפְסִים לְאַבְרָאָשָׁא, פִּינָן דְאַתָּא יַעֲקֹב,
אָמֵר הָא וַדָּאֵי חֶפְסִים לְקַבְלִיָּה, וּבְגִין כִּף קָרָא לִיָּה יַעֲקֹב.

הא אוקימנא בכל אתר, ויקרא סתם האי הוא דרגא בתראה, פמה דכתיב, (ויקרא א) ויקרא אל משה וגו'. והכא ויקרא שמו יעקב, בכל אתר שמיה לא אקרי (ר"א ל"ג אלא) על ידא דבר נש. באתר אתרא מה פתיב, (בראשית ג) ויקרא לו אל אלהי ישראל, קדשא ברין הוא קרא ליה ליעקב אל. אמר ליה, אנא אלהא בעלאי ואנת אלהא בתתאי.

והא חזי, יעקב הוה ידע דעשו הוה ליה לאתדבקא בההוא חויה עקימא, ועל דא בכל עובדוי אתמשך עליה פחויה עקימא אתרא, (דף קלח ע"ב) בחכמתא בעקימו, והכי אצטריך. ואתיאי דא, פי הא דאמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (בראשית א) ויקרא אלהים את התנינים הגדולים, דא יעקב ועשו. (בראשית א) ואת כל נפש החיה הרומשת, אליו שאר דרגין דבינייהו, ודאי אתעביד יעקב חפים לקבליה דההוא חויה אתרא והכי אצטריך.

ובגין כך בכל ירחא וירחא חד שעיר, בגין לאמשכא ליה לאתריה ויתפרש מן סיהרא. וכן ביומי דכפורי לאקרבא ההוא שעיר, ודא בחכמה לשלטאה עליה ולא יכיל לאבאשא, דכתיב, (ויקרא טו) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה, ואוקמוה דדא עשו דאיהו שעיר, וכלא בחכמה וברמאות לגביה. מאי טעמא, משום דכתיב, (תהלים יח) ועם עקש תתפתל, בגין דאיהו חויה בישא, עקים רוחא, חפים לאבאשא, אסטי לעילא ואסטי לתתא.

ובגין כך, ישראל מקדמין וחכמין ליה בחכמה, בעקימו, בגין דלא יכיל לאבאשא ולשלטאה. ועל דא יעקב דאיהו ברזא דמהימנותא, כל עובדוי לגבי דעשו

הרי הקמנו בכל מקום, ויקרא סתם זו היא הדרגה האחרונה, פכתוב ויקרא אל משה וגו'. וכאן ויקרא שמו יעקב, בכל מקום שמו לא נקרא (אלא) על ידי בן אדם. במקום אחר מה פתוב? (בראשית ג) ויקרא לו אל אלהי ישראל. הקדוש ברין הוא קרא ליעקב אל. אמר לו, אני אלוה בעליונים, ואתה אלוה בפתחונים.

ובא וראה, יעקב היה יודע שעשו היה לו להדבק באותו נחש עקלתון, ועל כן בכל מעשיו נמשך עליו פנחש עקלתון אחר, בחכמה, בעקמומיות, וכך צריך. וזה בא כמו זה מה שאמר רבי שמעון, מה שכתוב (בראשית א) ויקרא אלהים את התנינים הגדולים - זה יעקב ועשו. ואת כל נפש החיה הרמשת - אלו שאר הדרגות שביניהם. ודאי שיעקב נעשה חכם כנגד אותו הנחש האחר, וכך צריך.

ומשום כך בכל חדש וחדש שעיר אחד, כדי להמשיכו למקומו ויפרד מן הלבנה, וכן בימי הפפורים להקריב אותו השעיר, וזה בחכמה לשלט עליו ולא יוכל להרע, שכתוב (ויקרא טו) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה, ובארורה שזה עשו, שהוא שעיר, והכל בחכמה וברמאות כלפיו. מה הטעם? משום שכתוב (תהלים יח) ועם עקש תתפתל, משום שהוא נחש רע, עקם רוח, חכם להרע, מסטין למעלה ומסטין למטה.

ומשום כך ישראל מקדימים ומתחכמים לו בחכמה, בעקמומיות, כדי שלא יוכל להרע ולשלט. ועל כן יעקב, שהוא בסוד האמונה, כל מעשיו כלפי

עָשׂוּ מִשׁוֹם שְׁלֹא נָתַן מְקוֹם לְנַחֵשׁ
הָהוּא לְטֹמֵא אֶת הַמְקַדָּשׁ, וְלֹא
יִקְרַב אֵלָיו וְלֹא יִשְׁלַט בְּעוֹלָם, וְעַל
כֵּן לֹא הִצְטַרְף לְאַבְרָהָם לְהִתְנַהֵג
בְּעִקְמֵימוֹת, וְלֹא לִיִּצְחָק, מִשׁוֹם
שֶׁעָשׂוּ, שֶׁהוּא הִצִּיד שֶׁל הַנֶּחֱשׁ
הָהוּא, טָרַם בָּא לְעוֹלָם. אָבֵל
יַעֲקֹב, שֶׁהוּא בְּעַל הַבַּיִת, צָרִיף לוֹ
לְעֵמֶד כְּנֶגֶד אוֹתוֹ הַנֶּחֱשׁ שְׁלֹא
תִּהְיֶה לוֹ כָּלֵל שְׁלִיטָה לְטֹמֵא אֶת
בֵּית הַמְקַדָּשׁ שֶׁל יַעֲקֹב, וְעַל כֵּן
צָרִיף לִיַּעֲקֹב יוֹתֵר מִכָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם, וּמִשׁוֹם כֵּן יִשְׂרָאֵל
קְדוּשִׁים נִבְחָרוּ לְחֵלֶק גּוֹרְלוֹ שֶׁל
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוֹב (דברים
ל) כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֵבֶל
נִחְלָתוֹ.

וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים, הִצִּיד שֶׁל אַבְרָהָם
גָּרַם לָהֶם לְהִתְגַּדֵּל וּזְכוּתוֹ סִיעָה
לָהֶם, הוּא הָיָה מְחַנֵּךְ אוֹתָם
בְּמִצְוֹת, שְׁכָתוֹב כִּי יִדְעֵתִי לְמַעַן
יִצְוֶה אֶת בְּנָיו וְגו', לְרִבּוֹת יַעֲקֹב
וְעָשׂוּ. וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עָשׂוּ
אִישׁ יָדַע צִיד וְגו'. אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, כָּל אֶחָד וְאֶחָד נִפְרָד
לְדַרְכּוֹ, זֶה לְצַד הָאֱמוּנָה - וְזֶה
לְצַד שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה.

וְכֵן הָיָה בְּמַעֲשֵׂים שֶׁל רִבְקָה, שֶׁשֵּׁם
כָּל אֶחָד הֵלֵף לְצַדוֹ. שְׁכָאֲשֵׁר הִיא
הַשְׁתַּדְּלָה בְּמַעֲשֵׂים כְּשָׂרִים, אוֹ
שֶׁעֲבָרָה סְמוּךְ לְמְקוֹם טוֹב לְעִשׂוֹת
אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה, הִיָּה יַעֲקֹב
שֹׁמֵם וְרוֹחֵק לְצֵאתָ. וּכְשִׁהְיִתָּה
הוֹלֶכֶת סְמוּךְ לְמְקוֹם שֶׁל עֲבוּדָה
זָרָה, אוֹתוֹ תִּרְשַׁע הַפֶּה לְצֵאתָ,
וּבְאֵרוֹהוּ. וּמִשׁוֹם כֵּן, כְּשֶׁנִּבְרָאוּ
וַיִּצְאוּ לְעוֹלָם, כָּל אֶחָד נִפְרָד וְהֵלֵף
וַיִּמְשָׁף לְמְקוֹמוֹ שְׂרָאוּי לוֹ. וְעַל כֵּן
וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עָשׂוּ אִישׁ יָדַע
צִיד וְגו'.

וַיֵּאָהֵב יִצְחָק אֶת עָשׂוּ כִּי צִיד
בְּפִיּוֹ. הָרִי פָּרְשׁוּהוּ, (כמו) שְׁכָתוֹב

בְּגִין דְּלֹא יָהֵב דְּוִכְתָּא לִיה לְהוּא חוּיָא,
לְסַאָבָא מְקַדָּשָׁא. וְלֹא יִקְרִיב לְגַבְיָהּ, וְלֹא
יִשְׁלוּט בְּעַלְמָא. וְעַל דָּא לֹא אֲצִטְרִיף לִיה
לְאַבְרָהָם לְאַתְנַהֵגָא בְּעוֹקְמָא, וְלֹא לִיִּצְחָק,
בְּגִין דְּעָשׂוּ דֵּאִיהוּ סִטְרָא דְהוּא חוּיָא, עַד
לֹא אָתָא לְעַלְמָא. אָבֵל יַעֲקֹב, דֵּאִיהוּ מְאֵרִיה
דְּבֵיתָא, אִיבְעִי לִיה לְקוּימָא לְקַבְּלִיה דְּהוּא
חוּיָא, דְּלֹא יָהֵיב לִיה שְׁלִטְנוּתָא כָּלֵל לְסַאָבָא
כִּי מְקַדָּשָׁא דִיעֲקֹב. וְעַל דָּא אֲצִטְרִיף לִיעֲקֹב
יִתִּיר מִכָּל בְּנֵי עַלְמָא. וּבְגִין כֵּן יִשְׂרָאֵל
קְדוּשִׁין אֲתַבְּרִירוּ חוּלְק עַדְבִּיה דְּקַדָּשָׁא
בְּרִיף הוּא, דְּכַתִּיב, (דברים לב) כִּי חֵלֶק יְיָ עִמּוֹ
יַעֲקֹב חֵבֶל נִחְלָתוֹ.

וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים. (בראשית כה) סִטְרָא דְאַבְרָהָם
גָּרַם לוֹן לְאַתְגַּדְּלָא וּזְכוּתִיה סִיעָה
לוֹן, הוּא הָיָה מְחַנֵּךְ לוֹן בְּמִצְוֹת, דְּכַתִּיב,
(בראשית יח) כִּי יִדְעֵתִי לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת בְּנָיו
וְגו', לְאַסְגָּאָה יַעֲקֹב וְעָשׂוּ. (בראשית כה) וַיִּגְדְּלוּ
הַנְּעָרִים וַיְהִי עָשׂוּ אִישׁ יָדַע צִיד וְגו'. אָמַר
רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל חַד וְחַד אֲתַפְּרֵשׁ לְאַרְחִיָּה,
(דף קלט ע"א) דָּא לְסִטְרָא דְמַהִימְנוּתָא וְדָא
לְסִטְרָא דְעֲבוּדָה זָרָה.

וְכֵן הוּא בְּמַעֲוֵי דְרִבְקָה, דְּתַמֵּן כָּל חַד אֶזִּיל
לְסִטְרִיה. דְּכַד אִיהִי אֲשְׁתַּדְּלַת בְּעוֹבְדִין
דְּכַשְׁרֵן אוֹ עֲבַרַת סְמִיף לְאַתֵּר טַב לְמַעַבְד
פְּקוּדֵי דְאוּרִייתָא, הוּא יַעֲקֹב חַדִּי וְדַחִיק
לְנַפְקָא, וְכַד הוּוֹת אֶזְלָא סְמִיף לְאַתֵּר עֲבוּדָה
זָרָה, הוּא רִשְׁע בְּטֵשׁ לְנַפְקָא, וְאוּקְמוּהָ.
וּבְגִין כֵּן, כַּד אֲתַבְּרִיאוּ וַיִּנְפְּקוּ לְעַלְמָא, כָּל
חַד אֲתַפְּרֵשׁ וְאֶזִּיל וְאַתְמַשֵּׁף בְּדוּכְתֵיָּה
דְּאַתְחַזִּי לִיה, וְעַל דָּא, (בראשית כה) וַיִּגְדְּלוּ
הַנְּעָרִים וַיְהִי עָשׂוּ אִישׁ יָדַע צִיד וְגו'.

וַיֵּאָהֵב יִצְחָק אֶת עָשׂוּ כִּי צִיד בְּפִיּוֹ, (בראשית כה) הָא אֲוִקְמוּהָ, (במה) דְּכַתִּיב,

אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד אִישׁ שְׂדֵה. וּכְתִיב הַתֵּם, (בראשית
 1) **הוּא הָיָה גְבוּר צִיד.** (ד"א ל"ג ט"א) **אִישׁ שְׂדֵה,**
לְקַפְחָא לֹון לְבָנֵי נָשָׂא וּלְקַטְלָא לֹון, וְאִיהוּ
אָמַר דְּעֵבִיד צְלוֹתָא וְצִיד לִיה בְּפּוּמִיה. אִישׁ
שְׂדֵה, בְּגִין דְּהוֹלֵק עַדְבִּיה לֹאוּ אִיהִי בִישׁוּבָא,
אֶלָּא בְּאִתְר חָרוּב. בְּמַדְבְּרָא, בְּחַקְלָא, וְעַל דָּא
אִישׁ שְׂדֵה.

אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד אִישׁ שְׂדֵה. וּכְתוּב
 שָׁם (בראשית 1) הוּא הָיָה גְבוּר צִיד.
 [מורה] אִישׁ שְׂדֵה, לְקַפְחָא אֶת בְּנֵי
 הָאָדָם וְלְהַרְגֵי אוֹתָם. וְהוּא אָמַר
 שְׂעֵשֶׂה תַפְלָה, וְצִד אוֹתוֹ בְּפּוּ.
 אִישׁ שְׂדֵה, מִשּׁוּם שְׁחֵלֵק גּוֹרְלוֹ
 אִינוּ בִישׁוּב, אֶלָּא בְּמִקּוּם חָרוּב,
 בְּמַדְבְּרָא, בְּשְׂדֵה, וְעַל זֶה אִישׁ
 שְׂדֵה.

וְאִי תִימָא, הֵיךְ לָא יוֹדֵעַ יִצְחָק כָּל עוֹבְדוֹי
בִישׁוֹן דְּעֵשׂוֹ, וְהָא שְׂכִינְתָא הוֹת עִמִּיה,
דְּאִי לָא שְׂרִיא עִמִּיה שְׂכִינְתָא, הֵיךְ יָכִיל
לְבָרְכָא לִיה לִיעֻקֵּב בְּשַׁעְתָּא דְּבָרְכִיה. אֶלָּא
וְדָאִי שְׂכִינְתָא הוֹת דִּיירָא עִמִּיה בְּבִיתָא
וְדִירָא עִמִּיה תְּדוּרָא, אָבֵל לָא אוֹדְעָא לִיה,
בְּגִין דִּיתַבְרַךְ יַעֲקֹב בְּלֹא דַעְתִּיה אֶלָּא בְּדַעְתִּיה
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהָכִי אֶצְטְרִיךְ, דְּבַהֲהִיא
שַׁעְתָּא דְּעָאֵל יַעֲקֹב קָמִי אָבוּהִי עָאֵלֵת עִמִּיה
שְׂכִינְתָא. וּכְדִין חֵמָא בְּדַעְתוֹי יִצְחָק דְּאִתְחַזִּי
לְבָרְכָא, וְיַתְבְּרִיךְ מִדַּעְתָּא דְּשְׂכִינְתָּא.

וְאִם תִּאמַר, אֵיךְ יִצְחָק לֹא יוֹדֵעַ
 אֶת כָּל מַעֲשֵׂי הָרַעִים שֶׁל עֵשׂוֹ,
 וְהָרִי שְׂכִינָה הֵיחָה עִמּוֹ? שָׁאֵם
 לֹא שָׂרְתָה עִמּוֹ שְׂכִינָה, אֵיךְ יָכִיל
 לְבָרְךָ אֶת יַעֲקֹב בְּשַׁעְתָּא שְׂבָרַךְ
 אוֹתוֹ? אֶלָּא וְדָאִי שְׂכִינָה הֵיחָה
 דְּרָה עִמּוֹ בְּבֵית וְדָרָה עִמּוֹ תְּמִיד,
 אָבֵל לֹא הוֹדִיעָה לוֹ, כְּדִי שִׂיתַבְּרַךְ
 יַעֲקֹב בְּלִי דַעְתּוֹ, אֶלָּא בְּדַעְתּוֹ שֶׁל
 הַקּוּדֹשׁ בְּרִיךְ הוּא. וְכַךְ צְרִיךְ,
 שְׂבִשְׂעָה הֵהִיא שְׁנַכְנַס יַעֲקֹב לְפָנֵי
 אָבִיו, נִכְנַסָה עִמּוֹ שְׂכִינָה, וְאָז
 רָאָה יִצְחָק בְּדַעְתּוֹ שְׂרָאוּי לְבָרְכָה
 וְיַתְבְּרַךְ מִדַּעְתָּ הַשְּׂכִינָה.

בַּא רְאָה, [פעם אחת היה יושב רבי שמעון
 ושאר החכמים. נכנס לפניו רבי אלעזר בנו. אמרו
 לרבי שמעון, דבר גדול רצינו לבקש לפניך בענינם
 של יעקב ועשו, איך לא רצה יעקב לתת לעשו
 תכשיל ערשם עד שמכר לו את הבכורה? ועוד,
 שאמר עשו ליצחק אביו, ונעקבנו זה פעמים. אמר
 להם, בשעה הזאת אתם מבינים לקבל מלקות,
 שהאמתנים לדבריו עשו ושקרתם לדבריו יעקב, שהרי
 הכתוב מעיד עליו ונעקב איש חם, ועוד כתוב חתן
 אמת ליעקב. אלא כך הוא ענינו של יעקב עם עשו,
 משום שעשו היה שונא את הבכורה בראשונה,
 והנה רוצה מנעקב שיקח אותה ממנו אפילו בלי
 כסף. וזו שכתוב ויבאל וישת ויקם וילך ויבן עשו
 את הבכורה].

הָא חֲזִי, (ס"א ומנא תדא, הוה ותיב רבי שמעון ושאר חכמייהו, עאל
 קמיה רבי אלעזר בריה. אמרו ליה לרבי שמעון, מלתא רבתא בעינן
 למבעי קמך בענינא דיעקב ועשו. איך לא בעא יעקב למהיב לעשו תכשיל
 המלוכחין עד דובין ליה בכירותא דיליה, ועוד דאמר עשו ליצחק אבוהו,
 ונעקבני זה פעמים. אמר לון, בהדין שעתא, אתון חייבים לקבלא מלקות.
 דהאמתנות דעשו ושקרתות דיעקב, דהא קרא אסחיד עליה,
 (בראשית כה) ויעקב איש חם. ותו כתיב, (מלכה ז) תתן אמת ליעקב. אלא,
 כך הוא עניניה דיעקב עם עשו, בגין דעשו הוה סני לבכירותא בקמיותא,
 והוה בעי מניה דיעקב דלמכה ליה אפילו בלא כסף. תדא הוא דכתיב,
 (בראשית כה) ויאכל וישת ויקם וילך ויבן עשו את הבכורה).

וַיֵּזֶד יַעֲקֹב נָזִיד וַיִּבֵּא עֵשׂו מִן הַשְּׂדֵה וְהוּא
עֵיף. (בראשית כה) **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וַיֵּזֶד**
יַעֲקֹב, הָא אוֹקְמוּהָ דְּהָא בְּגִין אַבְלוֹתָא
דְּאִבְרָהָם הָוָה, אָבֵל וַיֵּזֶד יִצְחָק נָזִיד מִיַּבְעֵי
לִיה, אֶלָּא וַיֵּזֶד יַעֲקֹב נָזִיד, דְּאִיהוּ הָוָה יוֹדֵעַ
עַקְרָא (דף קלט ע"ב) **דִּילִיָּה, בְּהֵהוּא סְטָרָא**

וַיֵּזֶד יַעֲקֹב נָזִיד וַיִּבֵּא עֵשׂו מִן
 הַשְּׂדֵה וְהוּא עֵיף. אָמַר רַבִּי
 אֶלְעָזָר, וַיֵּזֶד יַעֲקֹב - הִנֵּה פְּרוּשָׁה
 שְׁהֵרִי בְּשִׁבְלֵי הָאָבֵל שֶׁל אִבְרָהָם
 זֶה הָיָה, אָבֵל וַיֵּזֶד יִצְחָק נָזִיד הָיָה
 צְרִיךְ לְהִיּוֹת! אֶלָּא וַיֵּזֶד יַעֲקֹב
 נָזִיד, שְׁהוּא הָיָה יוֹדֵעַ אֶת הַשְּׂרָשׁ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיָהּ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

חשבון מדויק על גודל הזכות לימוד של הזוהר הקדוש בשבת קודש
יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול
כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, זי"ע:

לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: $24 \times 354 \times 75 = 637,200$

שוה: 637,200 שעות תורה בנגלה

מבוסס על 24 שעות לימוד תורה ביום

במשך 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים 52 שבתות בשנה)
יוצא ששעה אחת בלימוד זוהר בשבת קודש בשבעים שנות חיים של אדם

יעלה החשבון $70 \times 52 \times 637,200 = 2,319,408,000$ מיליארד 319 מיליון 408 אלף

פירושו של דבר, אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי. בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים ** שיצטרך ב 11 דורות* למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון סך הכל מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שווה כדלקמן:

סך הכל שעות התורה: (2,319,408,000 מוכפל ב- 100,000,000 מיליארד - 223,020,000,000,000,000 שעות, כלומר כ- 223 קווענטיליון 20 קוואדריליון שעות תורה.

כל הזכות העצומה מוכחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו. ואם הנך מוכח רק יהודי אחד בלימוד שעה זוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה.

* כיון שנותרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה הזמן המוזכר בגמרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צז/א: אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא וחד הרוב שנאמר ונשגב ה' לבדו ביום). ומשך דור בימינו הינו כ 20 שנה, הרי בזמן שנותר יש מקום ל 11 דורות

** הערה חישוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1	x10	10	x10	5	100000	x10	9	1000000000
2	x10	100	x10	6	1000000	x10	10	10000000000
3	x10	1000	x10	7	10000000	x10	11	100000000000
4	x10	10000	x10	8	100000000	x10	100	סכ"ה x מיליארד צאצאים